

Németh Erzsébet
Metamorfózis

Porladó test,
pár csontdarab,
hajcsomó...
fehér-ing-remegés
a szélben,
fényfűk kezében
foszló lobogó.

Szólít az idő

Számold össze magad
mielőtt lemegy a Nap,
hogyan hazaterelődj
hiánytalan.

Pipacsmáglya

Pipacsmáglya gyúlt alattam.
Már derékig érnek a lángok.
Sóhajtó sziromszárnyakon
új bolygó peremén szálllok.

Születés

Fejem fölött felhő vérzik,
bakancsos esők futnak
folyékony széllel lábnyomukban –
vajúdik velem anyám.

Feketemacskaest

Feketemacskaest oson
körmeit behúzva
végig a városon.
Árkádok alatt
neonok gyúlnak,
arcunkra tetoválják
a jelent, a múltat....
Nyávogni kezd a jövő.

Akcióakkord

Adj kést kezembe,
megöllek téged!
Hónom alá gyűrve
a vérző messzeséget
hurcolom lehetséges
bűnöm a tájon,
nem kérve senkit,
hogyan megbocsásson.
Atomjaira hullik
úgyis a létünk,
előkor, utókor
mit tehetne értünk?

Reggelre szakálla
nő a döbbenetnek...
Áldozatot, bűnöst
hiába keresnek!

Basa Viktor

Androméda

csupaszra térdelt kőlapon piroslik
szent mintázatként karcsú talpnyomod
lánc a kőben és önfeláldozó hit
szép bőrödön gőzölgő vér csorog

leányként vállaltad sivatag magányban
anyád büszkeségétől átkozott
házad jövőjét mártírok virága
meghalni szörnyeteg bálvány hozott

nyisd föl szemed te napsütötte gyermek
előtted áll a győztes Perszeusz
dobog szíved, a sárkány vére festett

vérvörösre, te most csupán aludsz
szikrázó galaxisod fénykörében
ébredésed minden gyászt összezúz

Nyolc haiku

(Költői észrevételek Illyés Gyula olvasása közben)

1.
kapkod a cserfa
az ég felé ijedten:
színét siratja
(Novemberi ég alatt)

2.
rőten visszafutsz
ősz van, fázva állok, fák
nyögő avarán
(Mint a mosolygó merénylő)

3.
csak ringatódzik
mozdulatlan lebegő
madárként szived
(Dél)
4.
dombok és felhők
kétfelől hegyek úsztak:
megíratlan vers
(Nem menekülhetsz)
5.
nyári alkonyat
egy madár áll a csúcán
száz éve sas volt
(Dülő-út)
6.
égre mereszi
kerek szemét, csak néz a
rét-alji vén kút
(Dülő-út)
7.
úri vendégként
gondtalan sétál a nap
nincs semmi dolga
(Naplójegyzetek otthon)
8.
ül a szárnyas nap
egy fészekben megpihen
szétnéz a tájon
(Elégia)

Bíró József

Finally

ha
 :
 meg
 hal
 :
 lesznek
 ...
 tetszésüket -,*hogy* ...
 :
 lesznek
 ...
 imádják -,*hogy* ...
 :
 lesznek
 ...
 viccesnek -,*hogy* ...
 :
 lesznek
 ...
 hűháznak -,*hogy* ...
 :
 lesznek
 ...
 szomorúvá -,*hogy* ...
 :
 lesznek
 ...
 dühítőnek -,*hogy* ...
 :
 így
 :
 a
 :
 ...
 :
 ha
 :
 meg
 hal

HZmbhZmbhZm

félemberszámba sem
vesznek itt
 kavicságy ojtott mész
keservit
 kussolok döglöm már
ezt lesik
 hűségem hontalan
 :
cseszhetik

Önazonos

amikor a költő
 hallgat
 :
 ...
 amikor a költő
 szeret
 :
 ...
 amikor a költő
 poharazgat
 :
 ...
 amikor a költő
 töpreng
 :
 ...
 amikor a költő
 remél
 :
 ...
 amikor
 a
 költő
 :
 meghal
 :
 ...
ál
mo
dik

Katona Dóra

Őrzöm neked a csendet

Nézel engem s mégsem látsz,
Hangom nem ismered,
Pedig lopott percek elsuttogott imáiba mindketten belereszkettünk már.
Mint a füst, úgy szököm ujjaid közül, fűgén, félénken.
Hagyom, hogy álomnak higgy s elfelejts.
Aludj.
Álmodj meg engem, minket.
Én őrzöm neked a csendet.

Nem félek démonaidtól, sem a sűrű árnyéktól,
Mely tán máris homlokod köré lopódná, ha hagynám.
Mebirkózom velük szíved ütemére.
De ha könnyű pillád rebben a sötétben, megdermedek,
Mert azt hiszem, megpillanthatsz.
Aludj.
Álmodj gondtalannak.

Míg te szép arcod vakon az álmok cseppfolyós tükrébe meríted,
Én ott állok melletted, kivont karddal, éberem,
Csendben ölelve árnyékod,
Nehogy megriadj,
S tőled én.

Csontos Márta
Sáncmunka

Már meglazultak az égre vert szegek,
a felhők fölött ledőltek a hófalak,
meglazultak a levélnyélen a serlegloncok,
mezítlábas tündérek szálltak a virtuális térbe,
s bimbó-koporsóikból átlapátolták
a kerti zugokból összegyűjtött meleget.

A testvérmagok óvták a gyökereket,
karolták egymást az olvadó sötétben,
a fenyők tartották a tisztes távolságot,
nem mozdultak az Isten-ízű ködben,
s a tobozokban rejtőző tavaszi magvetés
is megkésétt, apokrif lett az emlékezet.

Nem tudom a jelszót, nincs belépés,
névtelen helyen nem zaklat a közeledés,
már átlépnék a határon, de fogoly vagyok,
bezártak a szirmok, teljes az anarchia,
rám ömlött odabent a rózsák vére,
nincs valóság, csak az eltaposott ezredrés.

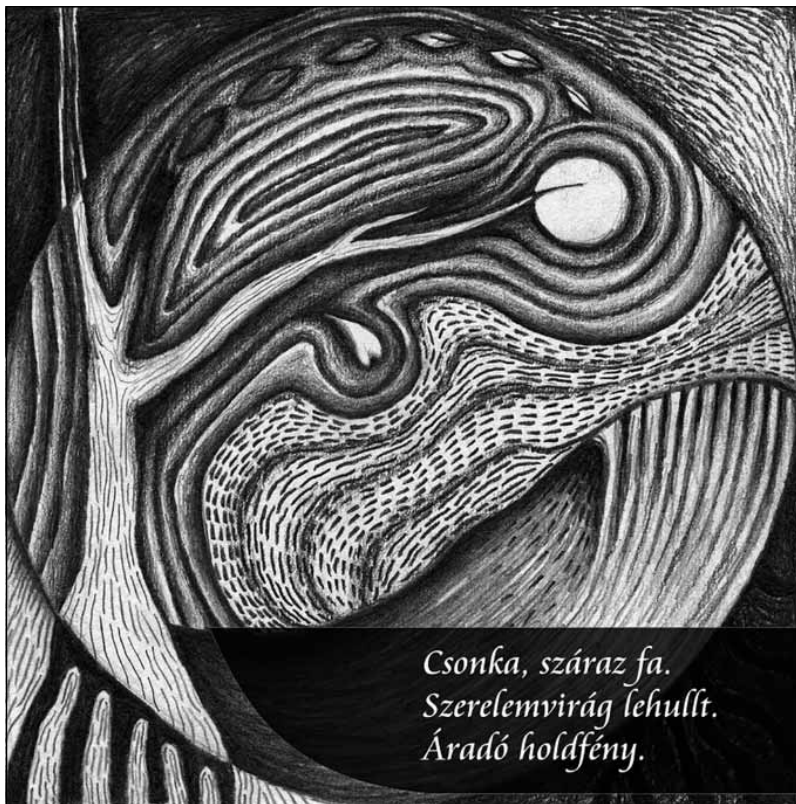
A történet logikája szerint megfeszítettek,
s minden oldalon bebalzsamozott a bejárat.

Védtelesenül

A fák már levetkőztek,
a fény is Krisztus szakálla
mögé bújt, a megfagyott
harangokba beköltözött
az ördögűző szél.

Ott ülök én is a valóság
árnyékán, a történelmi
hajnal megint késik.
Jobb, ha én is rejtőzöm,
s hallgatom, ahogy a Nagy
Irritátor, győztes alteregóm,
a sorokban helyettem félrebeszél.

Fázom. Már minden réteget
magamra húztam, mégis, egyre
jobban látszik bennem a meztelenség.

*Csonka, száraz fa.
Szerelémvirág lehullt.
Áradó holdfény.*

Juhász Péter

Vár

A fák mögött az árnyék tündérszemében
 áll még a megnemépzült vár.
 Minden hídja borongva hívja,
 Várja az útrakelt hadat.

Borostyán semmik
 lesik a naptól szótt mesék szavát,
 hiába dalnok félkész gitárján
 álmokat kerget – s az idő csak elmegy –,
 de a fák rejtekéből, amonnan délről
 jön már a had,
 s közben a fák mögött sóhajt a Nap.

2009 Miskolc-Tatabánya között

A tavirózsák

A tavirózsák
 lányok voltak,
 szélkirályfi
 hegedült,
 a fatörzsek
 krokodilok,
 lebegtek

a tó vizén Tatabánya, 1999

Kiss Anna

Nap útja, Hold útja

(A Dativus ciklusból)

(Toóti-Holló Tamás könyveit olvasva)

Sötétek, súlyosak,
mint regő-rejtett törvény,

halálok halálával élni,
egyet, földet, föld alattit
bejárni egy
világgá táguló szobában,
s visszaesni ugyanoda,
hogy újra s újra át a
Szivárvány Kapuján, a
Tejes Út Kapuján,
földi résen, lyukakon...!,
hogy miképp?,
tudják a bánatok!,
gördülő kő-robajok,
posztmodern lázak,
Hunor, Magor, s minden
halhatatlanjaink...!,

a göncös, gubancos
garaboncok, te sem
és senki, én sem, hogy az
oldalba vágott világ
tengelyéhez,
világgá táguló szobába,
Árokköföldre visszakeveredni,
folyton elvágyni onnan,
meddig való törvény...!,
hogy a mű, amelyben –

mily irdatlan, s miénk!

Hozzád szinte kézfogásig
közel, az idő lapjaira
vetve, még úton is
sarkában járó jégesőkkel.
Tünetemény szoknyák,
más-más alakban,
gyöngybeli gyöngy hitvest
párszor falba falazó jóféle
kőmíjesek, jövő-menő,
valódi valók, nap útját,
hold útját járók – hol a
csípők malom-forgása, a
falba vettetés nagy
szakrális izé. A
jól megszomorított
nélkül viszont mit ér a
lélekpróbáló
jövés-menés, van hát
be nem kalkulált
bökkenő, hatalmas.

Bár, egyenest falból jó a
forrás, folyik a jó nedű, a
harc életre-halálra –
veszve, fene erővel
változik sárkányölőt segítő
erővé a sárkány,
kit fel nem foghat átmosott
elménk, a többi is sötétben,
hogy ne értsük a velük
átmentett tudást.
Akkor meg mire álmodott
Teremtő Atyánk
kerek világot, öltöztette
fel mítoszhozók hadával,
tágabb valókkal való
arany meséivel?!

Ha nem olvasni
belőlük lelkedzett
irdatlan műveket,
leküzdve ezerszám
oldalait, még értve is!,
még nagyapám, még
magam is megtoldhatnám
tótágast látott ezzel-azzal –
végtelen soraiba veszve,
ahogy mélybe, magasba
kanyarog Árokközéről, a
helyről, mi a béka fenekénél is
lentebb való valóság. Mégis,
a mesék garabonc hősei után
állni kell szakadatlan a
próbát ó geszta-lapoktól,
garaboncok Könyvétől,
nagy szellemektől
indítatva, kik maguk sem
kímélték magukat,
szentek s bolondok egyben –
valódi szabadok,
élve a Teremtés akaratát, –

mert mi másét érdemes!

Próbák próbái, találós
kérdései záporoznak,
elmoszák a legnagyobb
türelem partjait is,
másfelől, mint roppant
hullámok – léznek
tagolói a szöveg-őselemnek,
mi ha hátára vesz,
sokáig nem vet partra,
ahogy voltál, úgy
biztosan nem, hánykódva
önzetlenségre,

mert mi más szentség –

ne higgy a bánatoknak,

lesz emberi arcunk.